

מה מים מותרים אף דם מותר –

Just as water is permitted so too is א7 permitted

Overview

The פסוק derives the דם היתר הנאה (ר' אבהו) from the דם הפסוק of מים. Just as מים compares דם to מים; where the תורה compares דם to מים. Just as מים is מותר בהנאה, so too is דם מותר בהנאה. Our תוספות seeks to clarify and justify this דם חולין (as well as דם קדשים) לימוד.

תוספות asks:

אף על גב דדם קדשים שאין נשפך כמים לא הוקש למים¹ –

Even though that the blood of קדשים, which is not spilled like water, is not likened to water. How do we derive that דם קדשים is also מותר בהנאה?

תוספות answers:

מכל מקום כיון דמשמע קרא בדם חולין דשרי בהנאה –

Nevertheless since the פסוק of תשפכנו כמים indicates that דם חולין is מותר - בהנאה

ולא תאכל זידיה היינו אכילה ולא הנאה הוא הדין לדם קדשים –

And therefore the phrase **לא תאכל** which is written concerning **דם חולין** means (only) **eating and not בהנאה**; the same would apply to **דם קדשים**. That **דם קדשים** is only **אסור באכילה** and not **בהנאה**.

anticipates a question: תוספות

ואף על גב דאיכא תרי לאוי² חד לדם חולין וחד לקדשים³ –

And even though there are two separate prohibitions concerning דם; one for דם חולין and the other for דם קדשים; it would therefore seem logical to assume that the דם חולין בהנאה היתר (which is derived from תשפכנו כמים; a verse that

¹ When the תורה writes, concerning דם, that לא תאכלנו על הארץ תשפכנו כמים, equating דם with מים, this is only concerning דם חולין (for which we observe the dictum of תשפכנו כמים), but it does not refer to דם קדשים (which are נזרק on the מזבח, and are not כמים). See גמרא on כבב, ונשפך כמים.

² If there would only be one לא for דם which would include both חולין and קדשים, then once we know that this לא תאכלו means only איסור אכילה (from תשפכנו כמים) it would apply to all דם including קדשים. [See תוספות כג,ב ד"ה בבהמה פסוק]. However since there is a separate פסוק for דם קדשים, then perhaps only the לא תאכלו of דם חולין is limited to אכילה, but not the לא תאכלו of דם קדשים (which may include איסור הנאה as well [according to (ר' אבהו)].

וכל דם לא תאכלו, ונכרתה; ויקרא [צו] 1. (and לא ו is mentioned three times states in 7, כרת that כריתות 7, states in רבא 3
 דם חולין (דם וגו' לא תאכלו, יכרת, שם יז, יד 3. and; והכרתו וגו', לא תאכל דם, ויקרא יז [אחריו] יז ייב 2; 2, ז, כז-
 and one for דם קדשים and one for דם הכסוי (you are חייב if you ate the blood after it was uncovered).

cannot apply to דם קדשים (לאו), is not applicable to the דם קדשים of לאו. The question remains from where do we derive that דם קדשים is מותר בהנאה?

replies: תוספות

מכל מקום גילוי מילתא בעלמא הוא⁴ דכולהו לאוי דדם הוי איסור אכילה דוקא:⁵
Nevertheless we can derive דם קדשים from דם חולין, for it is merely a simple edification that all the prohibitions concerning דם (whether חולין or קדשים) is specifically limited to a prohibition for eating only (not for הנאה).

Summary

The דם חולין from תשפכנו כמים (even though it is concerning דם חולין) is merely a גילוי מילתא that all איסורי דם (including דם קדשים) are limited to אכילה and not הנאה.

Thinking it over

When תוספות writes that 'מ"מ גילוי מילתא בעלמא הוא', does it mean that the entire לימוד of 'מה מים מותרים וכו' is a גילוי מילתא, or that the application to דם קדשים is a גילוי מילתא (however the initial לימוד of בדם הנאה בדם is a 'regular' [not (merely) a גילוי מילתא] לימוד)?

---

⁴ See 'Thinking it over'.

⁵ Once we know that one לא תאכלו (by חולין) means only איסור אכילה then we assume that the others (including קדשים) also mean איסור אכילה only (especially since the various איסורים of דם are not specifically referring to specific cases). It is illogical to assume that the תורה uses the same expression 'לא תאכלו' for the same איסור and by one it should mean only איסור אכילה and by the other it should include איסור הנאה.